

yderligere 8 Lodser fra hver af de to Lodserier og endvidere at lønne de to Lodspektorer i Helsingør og Dragør. Det blev vedtaget, og det hjalp ogsaa et Par Aar, men i 1902 er det gaaet saaledes tilbage, at en Lods paa fuld Delingspart kun havde 1,440 Kr., medens han i Mellemtiden havde været oppe paa 1,900 Kr. i Henhold til Loven af 1897. Saa vedtog man i 1903 en Lov om højere Lodstakster. Den bragte Nettofortjenesten for Helsingørs Vedkommende op fra 26,309 Kr. i 1902 til 31,561 Kr. i 1903. Men allerede i 1906 er Nettofortjenesten igen nede paa 24,354 Kr., altsaa trods den Takstforhøjelse, der var vedtaget i 1903, var den 2,000 Kr. mindre end i 1902, og i 1906 vedtog Rigsdagen atter at pensionere 8 eller 9 Lodser ved hvert Lodseri. Man havde underhaanden bragt Antallet ned til 15—16 Stykker hvert Sted. Nu skulde der fremtidig kun være 7 hvert Sted, medens Staten overtog Pensioneringen af de øvrige, stadig med 1,200 Kr. om Aaret. Siden har der været 7 faste Lodser i Helsingør og 7 i Dragør. De have ved enkelte særlige Lejligheder maattet supplere sig med Hjælpeledere, som de kaldes, og som faa en vis Betaling for hver Lodsnings, de udføre. Saaledes har Forholdet været, siden man i 1897 gjorde det første alvorlige Tilløb til at tage sig af disse Lodserier — de 11 Lodser fra hvert Sted, som man tidligere havde pensioneret, regner jeg ikke med.

Tidligere har, som jeg begyndte med at nævne, Staten maattet beskæftige sig med disse Forhold, og nu skulle vi atter til at røre ved dem. Det, der nu foreligger her, er — og det er maaske derfor, det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) er saa glad for det — en Besparelse for Statskassen, idet Statsudgifterne til disse to Lodserier bringes ned med omtrent 12,000 Kr. I og for sig skal jeg ikke sige noget dertil. At Staten vil spare paa disse Udgifter, er forstaaeligt, men jeg har den Opfattelse, at Tiden vistnok nu var inde til ikke igen at lappe paa disse Forhold, men til at komme til en endelig Ordning af dem. Jeg har ikke noget imod, at man, saaledes som det er forudsat i Lovforslaget, indskrænker de overordnede Lodsebedsmænds Tal. Jeg har selv ved adskillige Lejligheder gjort mig til Talsmand for, at det skulde ske, og jeg har fremdeles den Opfattelse, at en Del af disse overordnede Stillinger meget vel kan inddrages, og det kan naturligvis kun glæde mig at se min gamle Tanke realiseret, som jeg allerede i 1897 udkastede.

Men jeg kunde rigtignok have ønsket, at man fra Regeringens Side paa samme Tid havde søgt at faa fast Statsansættelse i hvert Fald for de Lodser, som ere ansatte ved de saakaldte Farvandslodserier. Jeg skal nævne de væsentlige her, der kan være enkelte andre. De væsentligste ere Frederikshavn, Hirtsholmene, Nyborg, Helsingør, København og Dragør Lodserier, og for Lodserne ved dem skulde man søge Statsansættelse. Jeg maa indrømme, at der er en hel Del andre Lodserier her i Landet, med Hensyn til hvilke man maaske ikke i dette Øjeblik burde komme ind paa Tanken om Statsansættelse, der er nogle, som klare sig rigtig godt, men andre, der ikke have saa stor Frekvens, og ved en hel Del er det saaledes, at de paagældende Lodser ere Fiskere, Gaardmænd eller have andre Stillinger ved Siden af, saa at de kun lodse i Ny og Næ, men i hvert Fald burde man søge at faa Lodserne ved de Farvandslodserier, jeg her har nævnt, statsansatte. Vi fik nemlig i sin Tid en stor Sum Penge for Ophævelse af Sundtolden. Jeg tror, det var 60 Mill. Kr., jeg husker ikke Tallet saa nøje, men samtidig paatog vi os at holde Farvandene oplyste og afmærkede samt at holde de fornødne Lodser til at hjælpe Skibene igennem. Der have vi altsaa en Forpligtelse overfor Udlandet til ikke alene at holde Farvandene oplyste og afmærkede, men til at holde de fornødne Lodser paa hvert af disse Steder, saa at Skibene trygt kunne henvende sig paa et af dem med Anmodning om at faa Lods, der kan føre Skibet sikkert igennem det paagældende Farvand. Vi skulle holde Lodser i disse Farvande, og vi ere forpligtede til at holde dem i et saadant Antal, at der ikke med Rette kan føres Klage over, at Skibene ikke have kunnet faa Lods. Jeg synes, det var det mest naturlige, at man ansatte disse Lodser som Statsbestillingsmænd, det have vi egentlig Forpligtelse til.

Den højtærede Forsvarsminister synes ikke at have synderlig Lyst dertil, han mente, som han udtalte ved Forelæggelsen af Lovforslaget — det skinnede da i hvert Fald igennem —, at Interessen hos Lodserne maaske kunde svækkes ved, at de bleve statsansatte og fik fast Løn. Den Tale har jeg hørt før, det er ikke første Gang, man har hørt det her i Tinget, men det har neppe noget paa sig. Jeg tror, at Lodserne ved de paagældende Lodserier med lige saa stor Iver som nu ville varetage deres Gerning. Man har ingen Grund til at tro det modsatte. Jeg ved i hvert Fald, at Lodserne oppe ved Helsingør ved for-